

FAREN VED MANGLENDE UDHOLDENHED [Matt 7,7-11](#)

D.A.Carson - "Men jeg siger jer"

Det er smerteligt let at forstå hvordan de der mangler udholdenhed i den kristne tro, udvikler sig. Et menneske bliver begejstret for Jesu lære. Der er så meget der tiltaler ham: de ædle tanker, kaldet til selvopofrelse, den højsindede etiske tone, den ukompromitterede renhed, betoningen af uplettet sandhed, den vidtskuende tro, den tiltalende frihed fra en dømmende indstilling - alt sammen prægtige sager! Og ved at gå ind for denne fine lære oplever han en form for katharsis (lutring) som han opfatter som et tegn på åndeligt liv. Således opmuntret haster han fremad; hans adfærd lover en rig høst i form af åndelig vækst. Ingen er ivrigere end han til at melde sig til åndeligt arbejde; ingen er en mere trofast deltager i bibelstudier og ved bedemøder, ingen er mere påpasselig med at følge Jesu lære på alle livets områder.

Men den flamme der ellers skinnede klart, begynder at blafre, vægen sprutter, og flammen dør ud. Det er som om han blomstrede på en klippegrund hvor der ikke var ret meget jord. Sandhedens sæd falder i denne jord og vokser hurtigt op af den ene grund at der kun er et tyndt lag jord. Men når planten bliver udsat for solens brændende stråler i sommerens hede, er der ingen steder hvor rødderne kan finde væde. Planten bliver svedet, og den visner og dør. Med Jesu ord: *"Det, som blev sået på klippegrund, det er ham, der straks tager imod ordet med glæde, når han hører det; men han har ikke rod i sig, han holder kun ud en tid, og når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder han straks fra"* ([Matt 13,20-21](#); jf [13,1-9](#)).

Hvad er der galt med dette menneske? For det første mangler han udholdenhed. Ægte kristen tro holder ud. *"Ingen, der lægger sin hånd på ploven og ser sig tilbage, er egnet for Guds rige"* ([Luk 9,62](#)), siger Jesus, en holdning vi også finder hos Johannes, som siger at de der bakker ud, aldrig rigtigt har hørt til Guds folk ([1.Joh 2,19](#)). Men det andet og mere betydningsfulde er at denne ubestandige discipel er motiveret af noble følelser og ædle tanker og på en eller anden måde fuldstændig har overset betydningen af den første saligprisning: *"Salige er de fattige i ånden, for Himmeriget er deres"* ([Matt 5,3](#)). Han rider på sin beslutsomheds bølge, sine egne nyligt stimulerede høje idealer. Hvor utroligt det end lyder, får Bjergprædikenen ham til at tro at han selv magter at leve efter dens forskrifter. I stedet for at se sin egen fallit i lyset af Bjergprædikenen ser han kun skønheden i lyset selv, og i stedet for at vende sig til Gud og bede ham om den nåde, barmhjertighed, tilgivelse og accept som hans åndelige fallitbo behøver, vender han blot et nyt blad. Det er ikke så mærkeligt at han snart mister modet og lider nederlag.

Det er derfor Jesus siger: *"Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for"* ([7,7-8](#)). I den fuldendte trefoldige symmetri i disse to vers er bydeformerne accentuerede. Bliv ved med at bede, bliv ved med at søge, bliv ved med at banke; bed, søg, bank og bliv ved dermed, for "enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for".

Udholdenhed er en nødvendighed. Men udholdenhed i hvad? Svaret er udholdenhed i bøn - ikke bøn forstået som en from anmodning i ny og næ om en isoleret velsignelse; her i Bjergprædikenens sammenhæng er det bøn som en fortærende længsel efter Gud. Bønnen er en bøn om de egenskaber og værdier som Jesus netop har talt om; den søgen der tales om, er at søge Gud; den banken der tales om, er at banke på døren til himlens tronsal. Det er en reaktion, tilskyndet af Gud selv, på hans egen indbydelse: *"Søger I mig, skal I finde mig. Når I søger mig af hele jeres hjerte"* ([Jer 29,13](#)).

Himmeriget kræver åndens fattigdom, hjertets renhed, sandhed, medlidenhed, et forsonligt sindelag, et retskaffent liv; og alle mangler vi disse ting. Så lad os bede om dem! Er du lige så hellig, så sagtmodig, så kærlig, så ren, så lydige som Gud ønsker du skal være? Bed ham om nåde så disse dyder må blive mangfoldiggjort i dit liv. En sådan bøn, hvor den er oprigtig og ydmyg, er allerede et skridt i omvendelse og tro, for det er en erkendelse af at du ikke besidder de dyder som Himmeriget

kræver, og at det kun er Gud der kan give dem. Jeg tror endvidere at denne beder, søgen og banken har noget overordnet som sit egentlige sigte. Den søger ikke hellighed alt imens den afviser lydighed; den søger ikke lydighed, men viger tilbage for renhed. Det er en helhjertet søgen efter Guds rige og hans retfærdighed. Og denne søgen er kendetegnet ved beslutsomhed; det er en udholdende beder, søgen, banken (sml. også [Luk 5,5-10](#); [18,1-8](#); [1.Thess 5,17](#)).

Det er ikke bøn der kendetegner den vestlige verden. Med skam at melde er bøn ikke noget der kendetegner selv oprigtige kristne i Vesten - i det store og hele. Vore omgivelser elsker aktivitet og travlhed, effektiv organisation og stærke institutioner, menneskelig selvtilid og menneskelig indsats, nye ideer og planer; og Jesu Kristi kirke har i den grad tilpasset sig disse omgivelser at det ofte er vanskeligt at se hvordan den i disse forhold adskiller sig fra samtidens hedenskab. Der er selvfølgelig undtagelser, men jeg taler om hvad der gælder i almindelighed. Vor åndelige armod kan spores til vore ustadige, svage bønner: *"I [...] opnår intet, fordi I ikke beder; eller I beder og får alligevel intet, fordi I beder dårligt, kun for at ødsle det bort i jeres lyster"* ([Jak 4,2b-3](#)).

Når det forholder sig sådan at det er nødvendigt for os at bede, følger det uundgåeligt at vi ikke kan modtage de dyder som er karakteristiske for dem der hører til i Guds rige, medmindre de bliver givet os af Gud. Denne iagttagelse er af overordentlig stor betydning, for den er en del af et motiv der genfindes i hele Det Nye Testamente. Man kan også sige det på den måde at ingen kan gøre sig fortjent til en plads i Guds rige. Ingen kan samle sig point nok til at kunne gøre krav på evigt liv. Ingen er i sig selv i stand til blot at komme i nærheden af den livsførelse som kendetegnes af Bjergprædikenen. Og der er i hvert fald ingen der nogensinde vil kunne komme ind i det fuldendte Guds rige blot fordi han har sat sig for at forbedre sig selv og gøre sig acceptabel i Guds øjne.

Den første saligprisning har allerede angivet tonen: Guds accept hviler over den der er fattig i ånden. Et sådant menneske der erkender sin personlige åndelige fallit, og som indser at han i sig selv er ude af stand til at tilpasse sig Himmerigets perspektiver, vil være ivrig efter at bede Gud om nåde og hjælp, utålmodig efter at søge de velsignelser som kun Gud kan give, glad for at måtte banke på himlens port. Han forstår også at frelsen nu og frelsens fulde rigdom i det fuldbyrdede Guds rige afhænger af Guds nåde, den Guds yndest som ingen kan gøre sig fortjent til. Dette menneske fryder sig ved at læse Jesu opfordring til at bede, søge og banke på. Han kommer som et menneske der ydmygt søger tilgivelse og nåde.

Det bliver da klart hvordan Jesu ord tjener som modgift mod faren for at visne i den stenede jord. Det menneske der begejstres over de høje idealer i Bjergprædikenen, må lære at der ikke sker åndelige fremskridt uden om Guds nåde; da vil han forstå at der ikke er noget vigtigere end at bede Gud om den nåde. Han vil endvidere begynde at forstå den vigtige kendsgerning at bibelsk kristendom ikke er flygtig lyksalighed som man med viljens hjælp kan hengive sig til eller kassere alt efter hvor begejstret eller modløs man føler sig i øjeblikket. Det drejer sig snarere om en hel livsorientering, et evigt engagement som udelukkende lykkes fordi Gud er trofast. Selv om man oplever nederlag og fiasko, forbliver Gud trofast, uden personsanseelse og upåvirkelig af menneskelige luner. Han giver stadig den der beder, lader sig finde af den der søger, og lukker op for den der banker på.

Giver Gud nødtvungent? Dette er ikke noget uvæsentligt spørgsmål, for vi formulerer vore anmodninger ud fra hvad vi ved om den person som vi henvender os til. Barnet med en god, mild og bestemt far frygter ikke for at bede ham om noget, for inderst inde er barnet vis på at faderen ikke vil give noget som han med sin større visdom og erfaring vurderer ikke er i barnets egen interesse. Barnet med den ødsle og tankeløse far kommer fordringsfuldt og præsenterer ham for sine krav, sikker på ikke at blive afvist. Barnet med en nærig, vranten og fortrædelig far beder sjældent om noget, idet det frygter endnu en gang klø.

Hvordan skal vi da henvende os til Gud. Jesus giver en kort, men sigende illustration for at understrege pointen: som Himmerigets sønner skal vi gå til Gud med tillid til hans godhed og med udholdenhed idet vi beder om hvad vi har brug for. "Eller hvem af jer," spørger Jesus, "vil give sin søn en sten, når han beder om et brød, eller give ham en slange, når han beder om en fisk?" Denne

situation er jo fuldkommen tåbelig. Hvilken far ville synes det var en god spøg at erstatte en bolle med en sten der lignede en bolle? Jesu konklusion på sit eget retoriske spørgsmål er uundgåelig: *"Når da I, som er onde, kan give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke jeres fader, som er i himlene, give gode gaver til dem, der beder ham!"* ([Matt 7,9-11](#)).

Desværre er mange af Guds børn hildede i det bedrag at det bereder deres himmelske fader en form for skadefryd at se sine børn krympe sig engang imellem. Selvfølgelig udtrykker de sig ikke så blasfemisk; men deres bønsliv afslører at de ikke er fuldt ud overbevist om Guds godhed og den kærlighed han har til dem. Jesu argument er et a fortiori-argument: Hvis jordiske fædre, som efter Guds fuldkomne retfærdigheds målestok ikke kan beskrives som andet end onde, kan give deres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Gud give dem gode gaver der beder ham? Vi har at gøre med den Gud der engang sagde til sit folk: *"Glemmer en kvinde sit diende barn? Glemmer en mor det barn, hun fødte? Selv om de skulle glemme, glemmer jeg ikke dig"* ([Es 49,15](#)).

Den kristne har ofte brug for at minde sig selv om Guds godhed og dermed om de ressourcer som hans himmelske fader har givet ham adgang til.

(Afsnit fra "Men jeg siger jer" af D.A.Carson - Credo Forlag 2000 - Shafan 10-01-15)